

[Finansministeren.]

renten havde været af det private lån i USA. Dette spørgsmål har jeg allerede besvaret her i tinget med, at det afhænger noget af, hvorvidt tilbagebetalingen foregår over opkøb eller ved udtrækning, men renten ligger imellem 6,10 og 6,34 pct. Jeg gjorde allerede her i tinget opmærksom på og har gentaget i finansudvalget, at dette private lån må ses i sammenhæng med det lån, vi samtidig fik i den internationale bank, hvor renten var $5\frac{3}{4}$ pct., således at den samlede rente af disse to lån har ligget omkring 6 pct.

Dernæst spurgte man i finansudvalget, hvor stort det lån var, der forhandlede om i Schweiz. Dette spørgsmål blev også berørt ved første behandling. Jeg kan kun sige, at størrelsesordenen er 60 mill. schweizerfrancs, men skulle der vise sig muligheder for et større lån, kan jeg ikke afvise, at vi vil tage imod et sådant tilbud. Jeg vil dog gerne her sige det samme, som jeg gjorde gentagne bemærkninger om ved første behandling, at det må afhænge af de betingelser, der bliver budt os.

Herigennem har jeg også besvaret spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger planer om andre lån inden for den foreslåede ramme på 200 mill. kr.; det må ganske afhænge af det tilbud, der bliver os forelagt.

Så er der det, som vel kan siges at være kernepunktet i hele diskussionen, og som jeg om lidt skal vende tilbage til, nemlig problemet om, hvorvidt den udenlandske lånoptagning vil påvirke den indenlandske lånoptagning. Med hensyn til dette punkt har jeg i finansudvalget sagt og vil gerne gentage her, at det må afhænge af den økonomiske udvikling herhjemme og ikke af, hvorvidt vi optager et i forhold til vor samlede økonomi så ringe lån som 60 mill. kr.

Endvidere har man i finansudvalget diskuteret, hvorvidt jeg havde planer om at søge en rammebevilling efter boligbygge-lovens § 3. Jeg har ikke diskuteret det juridiske problem, der blev draget frem under lovforslagets første behandling, men vi har diskuteret hele den økonomiske baggrund for nødvendigheden af dette lån. Derom har jeg sagt — og jeg tror ærligt talt, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ville have svaret det samme som finansminister — at det må afhænge af

den økonomiske udvikling, om der bliver brug for det. Hvis der, som det ærede medlem tror, er udsigt til fortsat betydelig pengeregighed, så obligationsmarkedet altså ligger fast og kurserne er gode, kan jeg ikke se, der skulle være nogen som helst brug for § 3; men skulle det gå modsat, må vi have mulighed for at tage op til overvejelse, om vi skal anvende paragraffen.

Endelig er der spurgt, hvor høj renten er af nationalbankens valutatilgodehavende i udlandet. Det er blevet oplyst, at satsen varierer særdeles stærkt, men man kan sige, at renten i gennemsnit ligger på omkring 3 pct.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen anførte to hovedargumenter for, at partiet venstre ikke kunne gå med til denne udenlandske lånoptagning. Det ene argument var, at der var et rentetab ved at optage lån og lægge det hen til reserverne. Hertil må jeg sige i almindelighed, at der er jo et rentetab ved at holde en valutareserve. Det gælder ikke alene dette lån på 60 mill. kr., det gælder de samlede valutareserver. Men jeg forstår egentlig ikke det ærede medlems pludselige interesse for dette rentetab. Det ærede medlem har gennem mange år foreholdt befolkningen, hvor nødvendigt det er at have en stor valutareserve, og hele det ærede medlems argumentation går jo også ud på, at vi skal beskytte denne store valutareserve. Nu mener det ærede medlem altså øjensynlig, at denne reserve er ved at blive noget for stor. Det kan godt være et synspunkt, men jeg har ikke hidtil opfattet det ærede medlems argumentation på den måde. Det koster noget at holde sig likvid; det koster for samfundet, det koster for staten. Dengang det ærede medlem var finansminister og optog betydelige statslån af hensyn til den økonomiske situation, påførte det ærede medlem staten en meget væsentlig renteudgift. Jeg har meget sjældent anvendt denne væsentlige renteudgift som argumentation, for jeg mener, det er den økonomiske situation i samfundet som helhed, der må være afgørende, og ikke, hvorvidt man har en mindre renteudgift i denne forbindelse.

Det andet hovedsynspunkt, det ærede medlem har fremført, er, at hvis vi optager dette lån, kan pengeregigheden her i landet blive større. Det kunne ske indirekte ved,